

Jeremia 8

Septuaginta (LXX)

1 ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λέγει κύριος ἔξοισουσιν τὰ ὀστᾶ τῶν βασιλέων ιουδαὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἵερέων καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν προφητῶν καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν κατοικούντων ιερουσαλήμ ἐκ τῶν τάφων αὐτῶν

2 καὶ ψύξουσιν αὐτὰ πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀστέρας καὶ πρὸς πᾶσαν τὴν στρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἡγάπησαν καὶ οἵς ἐδούλευσαν καὶ ὅν ἐπορεύθησαν ὅπίσω αὐτῶν καὶ ὅν ἀντείχοντο καὶ οἵς προσεκύνησαν αὐτοῖς οὐ κοπήσονται καὶ οὐ ταφήσονται καὶ ἔσονται εἰς παράδειγμα ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς

3 ὅτι εἶλοντο τὸν θάνατον ἢ τὴν ζωήν καὶ πᾶσιν τοῖς καταλοίποις τοῖς καταλειφθεῖσιν ἀπὸ τῆς γενεᾶς ἐκείνης ἐν παντὶ τόπῳ οὖν ἐὰν ἔξωσι αὐτοὺς ἐκεῖ

4 ὅτι τάδε λέγει κύριος μὴ ὁ πίπτων οὐκ ἀνίσταται ἢ ὁ ἀποστρέψων οὐκ ἐπιστρέφει

5 διὰ τί ἀπέστρεψεν ὁ λαός μου οὗτος ἀποστροφὴν ἀναιδῆ καὶ κατεκρατήθησαν ἐν τῇ προαιρέσει αὐτῶν καὶ οὐκ ἡθέλησαν τοῦ ἐπιστρέψαι

6 ἐνωτίσασθε δὴ καὶ ἀκούσατε οὐχ οὔτως λαλήσουσιν οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος μετανοῶν ἀπὸ τῆς κακίας αὐτοῦ λέγων τί ἐποίησα διέλιπεν ὁ τρέχων ἀπὸ τοῦ δρόμου αὐτοῦ ὡς ἵππος κάθιδρος ἐν χρεμετισμῷ αὐτοῦ

7 καὶ ἡ ασιδα ἐν τῷ οὐρανῷ ἔγνω τὸν καιρὸν αὐτῆς τρυγῶν καὶ χελιδῶν ἀγροῦ στρουθίᾳ ἐφύλαξαν καιροὺς εἰσόδων αὐτῶν ὁ δὲ λαός μου οὐκ ἔγνω τὰ κρίματα κυρίου

8 πᾶς ἐρεῖτε ὅτι σοφοί ἔσμεν ἡμεῖς καὶ νόμος κυρίου ἔστιν μεθ' ἡμῶν εἰς μάτην ἐγενήθη σχοῖνος ψευδὴς γραμματεῦσιν

9 ἡσχύνθησαν σοφοὶ καὶ ἐπτοήθησαν καὶ ἔάλωσαν ὅτι τὸν λόγον κυρίου ἀπεδοκίμασαν σοφίᾳ τίς ἔστιν ἐν αὐτοῖς

10 διὰ τοῦτο δώσω τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἑτέροις καὶ τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν τοῖς κληρονόμοις

13 καὶ συνάξουσιν τὰ γενήματα αὐτῶν λέγει κύριος οὐκ ἔστιν σταφυλὴ ἐν ταῖς ἀμπέλοις καὶ οὐκ ἔστιν σῦκα ἐν ταῖς συκαῖς καὶ τὰ φύλλα κατερρύησεν

14 ἐπὶ τί ἡμεῖς καθήμεθα συνάχθητε καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς πόλεις τὰς ὄχυρὰς καὶ ἀπορριφῶμεν ὅτι ὁ θεὸς ἀπέρριψεν ἡμᾶς καὶ ἐπότισεν ἡμᾶς ὕδωρ χολῆς ὅτι ἡμάρτομεν ἐναντίον αὐτοῦ

15 συνήχθημεν εἰς εἰρήνην καὶ οὐκ ἦν ἀγαθά εἰς καιρὸν ἴασεως καὶ ἴδού σπουδὴ

16 ἐκ δαν ἀκουσόμεθα φωνὴν ὁξύτητος ἵππων αὐτοῦ ἀπὸ φωνῆς χρεμετισμοῦ ἵππων αὐτοῦ ἐσείσθη πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἤξει καὶ καταφάγεται τὴν γῆν καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς πόλιν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ

17 διότι ἴδού ἐγὼ ἔξαποστέλλω εἰς ὑμᾶς ὅφεις θανατοῦντας οἵς οὐκ ἔστιν ἐπῆσαι καὶ δήξονται ὑμᾶς

18 ἀνίατα μετ' ὁδύνης καρδίας ὑμῶν ἀπορουμένης

19 ἵδον φωνὴ κραυγῆς θυγατρὸς λαοῦ μου ἀπὸ γῆς μακρόθεν μὴ κύριος οὐκ ἔστιν ἐν σιων ἢ βασιλεὺς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ διὰ τί παρώργισάν με ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν καὶ ἐν ματαίοις ἀλλοτρίοις

20 διηλθεν θέρος παρῆλθεν ἄμητος καὶ ἡμεῖς οὐ διεσώθημεν

21 ἐπὶ συντρίμματι θυγατρὸς λαοῦ μου ἐσκοτώθην ἀπορίᾳ κατίσχυσάν με ὥδινες ὡς τικτούσης

22 μὴ ρήτινη οὐκ ἔστιν ἐν γαλααδ ἢ ἱατρὸς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ διὰ τί οὐκ ἀνέβη Ἱασις θυγατρὸς λαοῦ μου

23 τίς δώσει κεφαλῆ μου ὕδωρ καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων καὶ κλαύσομαι τὸν λαόν μου τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός τοὺς τετραυματισμένους θυγατρὸς λαοῦ μου